

وهذه القواصل البرزخية هي الشبون العلية وهي على قسمين تابعة
 داين جدا كذا في برزخه همان شبون البرزخية وانشاء بر دو قسم اند یکی تابع
 ومنتبوعه ومنتبوعه على قسمين تامه الخيطه ومنتبوعه تامه الخيطه
 دور بر منتبوعه ومنتبوعه بر دو قسم یکی منتبوعه تامه الخاطه ویکر منتبوعه الاطاسه
 فالتابعة اعيان العالم ومنتبوعه التي ليست تامه الا حاطه هي
 پس تابعه فکوه اعيان عالم اند ومنتبوعه منتبوعه الاطاسه
 اجناس العالم واصوله واکانه وان شئت سمها لاسماء
 اجناس عالم اند واصول وارکان اويند واکرا خواهي نام کنی آنها سوا اسماء
 التالیة التفصيلية وانت صادق ومنتبوعه التامة الخيطه و
 التالیة تفصيلية ودرین سخن وصادق سنی منتبوعه تامه الا حاطه ویکر
 اسماء الخوصفاته وحق الخفیة لا وضعه بل جمع شبنونه واسماء
 اسما عن اند وصفات او در سخن وادواته هم شبون سخن وادواته
 شبنونه واسماء من حيث هو وانشان ارد و شبنون فشمیه
 شبون سخن الله وکماله از جنبته او در نشان با دو شبون است یکی
 واحدا هو باعتبار معقولية تعينه الاول بالکمال الوجودي
 وجود بواحدین باعتبار معقولیت تعین لاول است بکمال وجودی
 بالنسبة الیه اذ ذلك لا بالنسبة الیه من حيث تعین
 شبنون ودر برکه آن نسبت بر نسبت کردن نبوی او از جنبته تعین ظهور او
 فی نشان من شبنونه وحبسه وشمیه ذاتا باعتبار ظهور
 در نشان از شبون خود وکب آن نشان ذمام کردن وجود بذات باعتبار ظهور

نحوه

في حالتين احواله التي تستلزم تبعية الاحوال الباقية لها وحواله
 ودر حالتی از احوال او است که مستلزم تبعیت احوال باقیه لها وحواله
 وان كانت كما قلنا بعضها تابعة وبعضها منتبوعه وحالته كحکمته
 واکرا هم مستند جنبته کفهم که بعضی آنها تابعه و بعضی آنها منتبوعه وحاکم وحاکم الله
 فان کل منهما من وجهه له الشكل بل هو عينه وشمیه الله هو
 پس بر نسبتیکم بر یک از آنها از یک جهت که در او است که است یکدرو من ودر سخن ونام کردن
 باعتبار تعينه في شأنه لکلمه فيه على شبنونه القابلة منه احكامه
 باعتبار تعين اوست ودر نشان او که حکمت در او بر شبنون خود که قابل اند از احکام او است
 و انما هي وشمیه الروح جبارة عن انبساط وجوده المطلق على
 و انما او را ذمام کردن او بر من عبارت از انبساط وجود مطلق او بر
 شبنونه الظاهره بظهوره فان الرحمة نفس الوجود والرحمن المحض
 شبنون ظاهره خود بظهور خود پس نسبت رحمة نفس وجود است ورحمان سخن است
 من حيث كونه وجودا متبسطا على كل ما ظهر به ومن حيث
 از جنبته بودن او وجود منبسط بر چیزی که ظاهره بآن خبر واز جنبته
 كونه ايضا باعتبار وجوده لکمال القول لكل حکم في كل مرتبة
 بودن او هم باعتبار وجود او برای حال شبنون برای حکم در مرتبة
 وحاکم علی کل حال وشمیه رحمتها من حيث كونه تخصصا
 وحاکم بر هر حال ذمام کردن او بر من از جنبته بودن او تخصص بر
 تخصص بالرحمة العامة كل موجود فم تخصصه بظهوره سبحانه
 خاص کردن است بر جمیع عالم موجود را پس عام شبنون تخصص او در ظهور او سبحانه